

H. Hadabás Ildikó

Gerinc-vigyázásban

Álmomban megint jöttek,
ott jártak udvarunkban
a sötétben meglapulva,
s kézfejük nyúlt csak az ablakunkba,
hogy arc nélkül,
szív nélkül,
személyigazolvány nélkül
megverjék a csendet,
s utána elosonjanak,
miközben takaróink alatt anyánkkal
a dermesztő sunyiság végtelenjében
egészen hajnalig,
az áldott fény megcsillanásáig,
mozdulatlanul hallgattuk az éjszakát,
és szívverésünktől malomőrlési hanggal
megtöltöttük a szobát,
mert a GONOSZ valamit akart tőlünk,
valamire készült ellenünk,
a soha ki nem számítható időben –
apa nélkül.

Ez a gyermeki örök rettenet
éjszakáinkat átvérző iszonya
lopódzott vissza hatvan év után,
hogy újra felriasszon
abból a gyermekkori létből,
a *nem vénekek* való időből,
ha netán elfelejtettem volna,
Anyám parancsát,
az aradi vértanúk parancsát,
a haza parancsát:

hamis tanúságot ne tégy felebarátod ellen,
ne lopj, ne kívánd másnak se feleségét...sem
házáját,
és szeresd ezt a kis földet, még akkor is,
ha Te fizetsz meg érte,
még akkor is, ha minden nap azt olvasod,
még akkor is, ha csak most vetted észre –
az utolsó pillanatig lehetsz Te a jobb lator.